

קבץ ללמוד משתף של 'הורים וילדים' לרגל החגיגות לציון 70 שנות נשיאותו של כבוד קדשת הרבי מליובאוויטש.

יוצא לאור על ידי אגף הורים וקהילה, של רשת חנוך חב"ד - אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש בארץ הקודש

2

הרועה הנאמן

מהי התכונה המיוחדת של הרועה, שלכן נמשלו מנהיגי ישראל לרועים, וחלקם גם היו בפעל רועי צאן, עד כדי כך, שמשה רבנו מכנה "רועי מהימנא" - הרועה הנאמן?

הנאמן והנאמן

אלא, כשם שהרועה תפקידו לזון את הצאן - לדאג שהצאן יאכל וישתה, המאכל והמשקה מתעכלים והופכים להיות חלק מהגוף (הבשר והדם) של הצאן, ובכוח האכילה הצאן יכול לחיות ולהתקיים.

כך בנמשל, רועי ישראל תפקידם לא רק להנהיג את עם ישראל, אלא לזון אותם בתורה שנקראת בשם "לחם" ו"מים" - כיון שהיא המזון הרוחני של הנפש. התורה נכנסת בשכלו של האדם והופכת לחלק ממנו, ובכך היא מחיה את נפשו, כעת היא דבקה ומאחדת עם הקדוש ברוך הוא.

לדעת להאמין

בלשון החסידות, הצדיק פועל בקרב אנשי הדור, שתהיה להם 'דעת' באלקות. יש ילד שמבין שאסור לרוץ לכביש, אבל כשהכדור בורח לכביש, הוא רץ בעקבותיו בחסר זהירות... לא חסר לילד בהבנה שזה מסכן, אלא בדעת - בהרגשה וההפנמה שאסור לרוץ לכביש בשום אופן.

כך לעם ישראל לא חסר באמונה שיש בורא ומנהיג לעולם, מה שאנחנו צריכים זה 'לדעת את השם' - להתחבר עם האמונה, כמו חבור של מזון שאכלנו שמתעכל והופך לחלק מאתנו, ובאמצעות המזון הנפש מתחברת עם הגוף, כך אנחנו צריכים להשאר מחברים כל הזמן עם השם, ומי שעוזר לנו בכך, זהו הצדיק - הרועה.

לכן, משה רבנו נקרא "הרועה הנאמן" - כי הוא דאג שבני דורו יהיו 'דור דעה' אנשים שיודעים את השם ומחברים עמו, על ידי שהוא למד אותם את התורה הקדושה. אם כן, התפקיד של 'ראש בני ישראל', 'רועה האמונה', הוא לדאג שכל הגוף יהיה מחבר עם הנפש. שכל עם ישראל יהיו מחברים באופן גלוי עם הקדוש ברוך הוא.

הזוף והראש

בשבוע שעבר למדנו שהסבה שהצדיק, הרבי, מרגיש את דאגותיו וצרכיו הגשמיים והרוחניים של כל יהודי, ואף מסייע לו להפטר מדאגות אלו, היא משום שהוא כמו ראש המרגיש את כל אברי הגוף.

עם ישראל הוא כמו גוף אחד שלם: הדורות הראשונים, כמו דורו של משה רבנו, נקראים בשם 'דור דעה' - הראש של עם ישראל. ואלו הדור שלנו הוא בבחינת 'עקב' - החלק הנמוך ביותר בגוף. אך יחד, יוצרים כל הדורות את שלמותו של עם ישראל.

כך גם בכל דור ודור, הצדיקים ותלמידי החכמים נקראים בשם "עיני העדה". נשיא הדור - רבי - הוא 'ראש בני ישראל', ואנחנו נמשלים כמו 'הגוף' של עם ישראל.

כמו הראש שמזרים חיות לכל הגוף כלו (ולכן הוא גם מרגיש את כל האברים), כך תפקידו של הצדיק הוא לחבר את עם ישראל עם הקדוש ברוך הוא.

אך במה מתבטא החבור שהצדיק יוצר בין היהודי לקדוש ברוך הוא, והרי ישראל הם "מאמינים בני מאמינים", ואם כן כל יהודי מחבר לכאורה מצד עצמו לקדוש ברוך הוא, גם ללא עזרת הצדיק?

רועי ישראל

להבנת הענין, עלינו להכיר את המשג 'רועי ישראל'. בשם זה מכנים, שבעת הצדיקים שהשפיעו על עם ישראל לא רק בדורם, אלא במשך כל הדורות: האבות הקדושים - אברהם, יצחק ויעקב, יוסף, משה רבנו, אהרן הכהן ודוד המלך.

המדרש מספר לנו כיצד נבחר דוד המלך להנהיג את עם ישראל:

כשדוד המלך היה רועה את הצאן של אביו ישי, הוא היה מוציא תחלה את הצאן הצעיר כדי שיאכל את העשב הרך, ולבסוף את הצאן המבוגר המסוגל לאכל את העשב הקשה.

"אמר הקדוש ברוך הוא: מי שהוא יודע לרעות הצאן 'איש לפי כוחו' - יבוא וירעה בעמי".

מוקדש לזכות

ר' אברהם שמואל ורעייתו חנה אודליה שיחי

וילדיהם: ינון, מיכל אולגה, יהונתן שלמה, גלעד, שיינא, מנחם מענדל שיחי מלכא

לאריכות ימים ושנים טובות ובריאות

יהודי אינו בודד

ספור בהמשכים | חלק ראשון

זו הפעם הראשונה שהוא שמע את שמו של הרב. בבקר שלמחרת הלך אבי לבית הכנסת שלו, מבנה קטן ולא בולט הסמוך לביתו. הוא בקש מן הגבאי לפתח עבורו את הדלת והלך לארון הקודש, שם שפף לבו בפני אלקים ופנה ללכת משם.

♦♦♦

ממש באותם ימים, בחורף תשד"מ (1984), הרב משה קוטלרסקי, קבל שיחת טלפון מעוזרו הראשי של הרב, הרב חיים חזקוני. "רחץ את ידך", הורה לו הרב חזקוני. היה זה קוד שפרושו שהרב היה על הקו ומקשיב לכל מלה. "הרב רוצה שתסע מיד לאי קורסאו..."

כשהרב אומר לחסיד לפעל, הוא לא שואל שאלות. הוא פועל. הרב קוטלרסקי לקח עמו תלמיד ישיבה צעיר בשם לוי קורנסקי ושניהם עלו על הטיסה הבאה לקורסאו. כשהגיעו לנמל התעופה, כיון שלא ידעו לאן ללכת ומה לעשות שם, עצרו מונית ובקשו לנסע לבית הכנסת.

בקורסאו, נהגי מוניות רגילים לבקשות שפאלה, ובדרך כלל הם מביאים את הנוסע לבית הכנסת הגדול ביותר באי, "מקוה ישראל עמנואל", הידוע כבית הכנסת העתיק ביותר בחצי הכדור הצפוני. בית כנסת זה, שבו מתנהלים תפלות בשבת בלבד, משמש גם כמוזאון במהלך השבוע. הוא נחן במאפיין יחודי: רצפתו מכסה בחול לבן, יתכן כי הדבר נובע מכך שמיסדיו, שברחו מן האינקוויזיציה, פסו בחול את המדרגות המובילות לבתי הכנסיות שלהם בפורטוגל כדי להשתיק את צליל צעדיהם.

אולם משום מה, נהג המונית לקח את הרב קוטלרסקי לבית-הכנסת "מקוה ישראל עמנואל", אלא לבית כנסת שכונתי קטן. כשהמונית עצרה ליד הדלת, הרב קוטלרסקי ראה אדם עוזב את הבנין. הוא ראה בכך הזדמנות לקבל מידע על הקהלה היהודית במקום, ולפיכך פנה אליו ואמר לו: "נשלחנו לכאן על ידי הרב מליבאוויטש. אנו רוצים להפיר את היהודים כאן. אנו גרים במלון פלאזה. האם אתה יכול לספר לנו על הקהלה המקומית?". האיש, שהיה לא אחר מאשר אבי שזה עתה יצא מבית הכנסת, כמעט והתעלף.

המשך בגליון הבא...

גדלתי בקורסאו שבאיים הקריביים, מספר אלי גרוסמן. באותה תקופה לא היו כלל בתי ספר יהודיים על האי, ונאלצתי ללמוד בבית ספר כללי.

הלמוד בבית הספר היה קשה מאוד. על אף שגדלתי בבית לא שומר מצוות, סרבתי בעקשנות להשתתף בטקסים הנוצריים ובשעורי הנצרות שהיו חלק מתכנית הלימודים של בית הספר. תלמידים לא יהודיים התגורו בי בקביעות ואף היתה לי תחושה שמורי ומנהל בית הספר מצדדים בהם ולא בי.

כשהגעתי לכיתה ז', מצב הענינים הלך והחריף. החיים לא נעשו קלים יותר. להפך, המריבות ביני ובין תלמידי בית-הספר הלכו ותכפו, ויחסי עם מנהל בית הספר נהיו עוינים במיוחד. התחלתי להעדר מבית הספר. במקום לשבת בכיתה, הייתי מבילה את היום במשחק גולף במועדון הגולף הסמוך ושבתי לחצר בית הספר בדיוק בזמן כדי לפגש את אבי, שהסיעני הביתה מדי יום ביומו.

יום אחד קרא מנהל בית הספר לאבי להגיע למשרדו, על מנת לברר מדוע לא הייתי בבית הספר בשבועות האחרונים. כשנפגשנו כשהוא בא לאסוף אותי, כרגיל, שאל אותי אבא, "איך היה בבית הספר היום?" - "כמו תמיד", השבתי. ואז שאל אותי אבי, "האם הלכת לבית הספר היום? ובשבוע שעבר, ולפני שבועים?" כיון שלא רציתי לשקר, הודיתי שלא הייתי בבית הספר בשבועות האחרונים.

אבי נתן לי שתי ברורות: או להפנות ולהשתתף בפעילויות בית הספר כמו כל הנערים האחרים, או לעזוב את בית הספר וללכת איתו בכל יום לעבודה. לא הייתי צריך לחשב הרבה. ונקסתי למשרדו של המנהל, הנחתי את הספרים על שולחנו ורצתי חזרה החוצה אל אבי.

ואז החלו להגיע לביתנו מכתבי אזהרה. על-פי החק המקומי, כל ילד חייב לבקר בבית הספר. יחסי משפחתי עם הקהלה החלו להתקלקל אף הם.

אבי היה מדאג ביותר בשל מצבי, אך הוא לא ידע מה לעשות. לילה אחד הוא חלם חלום. בחלומו הוא ראה את עצמו כילד בן שלוש כשהוא יושב בחיק סבתו. סבתו אמרה לו, "ליובו ("אהובי" ברוסית), בכל פעם שתהיה בצרה, הרבי מליבאוויטש יוכל לעזור לך". היתה

בסיום הלימוד יש לשלוח הודעת טקסט למערכת המבצע הארצית, עם פרטי המשפחה ותשובת החידה:
משפחת: (...) מוסדות חינוך חב"ד
ב: (...) תשובתנו לחידה השבועית: (...)
מספר המערכת:
054-9781955

נחש	נחש
רועה	עם ישראל
מאכל ומשקה	

השיחה:
השלימו את הפרטים החסרים בטבלה: